

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 57ο - ΤΕΥΧΟΣ 593 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Γνωρίσματα τῆς ἀγάπης

Ταπεινή ἢ ἀγάπη!

νεχιζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὴν ἀπεικόνισι τῆς ἀγάπης. Στόν ὕμνο τῆς ἀγάπης, δηλαδή, στό 13ο κεφάλαιο τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς του, ὅλο καὶ νέους ζωγραφικούς πίνακες τῆς κόρης τοῦ οὐρανοῦ ἐκθέτει. Στόν τέταρτο στίχο ἀκτινοβολεῖ ἡ σχέσηις τῆς ἀγάπης μέ τὴν ταπεινοφροσύνη:

«Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται».

- Ὁ τάπητας, ὅπου περνάει μέ ἀσφάλεια ἡ ἀγάπη, εἶναι ἡ ταπεινώσις.
- Τό γνώρισμα αὐτό τῆς ἀγάπης, τό «οὐ περπερεύεται», εἶναι σπουδαιότερο κάποτε ἀπό τὴ μακροθυμία καὶ τὴ χρηστότητα. Διότι μπορεῖ νά ἔχη κανεῖς καλωσύνη, ἀλλά σέ κάποια στιγμή νά ἐπαρθῆ γιά τὴν ἀρετὴ του.
- Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι, ὅπως ἐπανειλημμένως λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἀρετοκτόνος. Ἐν προκειμένῳ δέ σημειώνει: «Ὁ χρηστός καὶ μακρόθυμος ἀλαζονεύεται πολλάκις· ἀλλά καὶ ταύτην ἀναιρεῖ τὴν κακίαν ἡ ἀγάπη» (Ε.Π.Ε. 18α,380). Μετάφρασις: Ὁ εὐεργετικός καὶ μακρόθυμος πολλές φορές γίνεται ἀλαζόνας. Ἀλλά καὶ αὐτὴ τὴν κακίαν τὴν ἐξαλείφει ἡ ἀγάπη.

Ἄγνη ἢ ἀγάπη!

«Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ».

Ἔχει πολλές ἐξηγήσεις ἢ σφραγίδα αὐτὴ τῆς ἀγάπης.

- Πρῶτον. Δέν πράττει ἔργα αἰσχύνης, ἐπαίσχυντα, πού ντροπιάζουν τὴν ἀνθρώπινη ἀξία. Ὅποιος δέν ἔχει ἀληθινὴ ἀγάπη, αὐτός δέν νοιάζεται ἂν σκανδαλίση τοὺς ἄλλους μέ τὰ αἰσχρά του ἔργα. Πολλοὶ κατανοοῦν ἀναίσχυντοι καὶ ὅσα κάνουν «αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν» (Ἐφεσ. ε' 12). Αὐτό φανερώνει αἰσχρὴ φιλαυτία, ἔλλειψι ἀγάπης, ἀπουσία αἰδοῦς.

● *Δεύτερον:* Ἡ ἀγάπη δέν αἰσθάνεται ντροπή νά προβῆ καί στίς πιό ταπεινές διακονίες. Δέν ντροπιάζεται, ὅταν εὐτελεῖς ἄνθρωποι τήν διώκουν καί τήν βασανίζουν. Φέρει πάνω του ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης «τόν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ» (Ἐβρ. ια' 26), τά φτυσίματα καί τίς ἐπιθέσεις τοῦ κόσμου.

*Ἄν εἶναι ντροπή γιά τό Χριστό τά παθήματα καί ὁ Σταυρός, ἄλλο τόσο εἶναι ντροπή γιά τό χριστιανό, ὅταν στό βωμό τῆς ἀγάπης θυσιάσῃ τόν «καθωσπρεπισμό» του καί ἐμφανίζεται ὡς «περικάθαρμα» (Α' Κορ. δ' 13), ὡς ὁ τελευταῖος δοῦλος.

Γιά τό πρότυπο τῆς ἀγάπης καί γιά τά ὄσα «στολίδια» τῆς πρόσφερε ὁ κόσμος στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός καί ἐνεπύετο καί ἐρραπιζέτο παρά ἀνδραπόδων οἰκτρῶν· καί οὐ μόνον οὐκ ἐνόμιζεν ἀσχημονεῖν, ἀλλά καί ἠγάλλετο, καί δόξαν τό πρᾶγμα ἐκάλει· καί ληστήν καί ἀνδροφόνον μεθ' ἑαυτοῦ πρό τῶν ἄλλων εἰς τόν παράδεισον εἰσάγων, καί πόρνη διαλεγόμενος, καί ταῦτα τῶν περισσῶτων ἀπάντων ἐγκαλούντων, οὐκ ἐνόμιζε τό πρᾶγμα εἶναι αἰσχρόν, ἀλλά καί φιλεῖν αὐτῇ τοὺς πόδας παρεῖχε τοὺς ἑαυτοῦ, καί βρέχειν τό σῶμα τοῖς δάκρυσι, καί ἀπομάσσειν ταῖς θριξί. Καί ταῦτα ἐν μέσῳ θεάτρῳ τῶν ἐχθρῶν καί πολεμίων. Ἡ γάρ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ» (Ε.Π.Ε. 18α,382-384).

Μετά φρασις: Τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό καί Τόν φτύνανε καί Τόν χτυποῦσαν ἐλεεινοί ὑπηρέτες. Ὅχι μόνο δέν θεωροῦσε ὅτι ντροπιάζεται, ἀλλά θεωροῦσε αὐτά ὡς καύχημα καί τά ἀποκαλοῦσε δόξα. Καί ὅταν εἰσηγάγε τό ληστή καί δολοφόνο μαζί Του στόν παράδεισο πρῖν ἀπό κάθε ἄλλον, καί ὅταν συνωμιλοῦσε μέ τήν πόρνη, ἐνῶ Τόν κατηγοροῦσαν οἱ παρενρισκόμενοι, δέν θεωροῦσε ντροπιαστικό τό πρᾶγμα, ἀλλ' ἐπέτρεπε νά τοῦ φιλάῃ τά πόδια καί νά βρέχῃ τό σῶμα Του μέ δάκρυα καί νά τό

σπογγίζῃ μέ τά μαλλιά της. Καί ὄλα αὐτά μέσα σέ τόσο ἐχθρικό θέατρο. Διότι ἡ ἀγάπη δέν κάνει, οὔτε νιώθει ἀσχημία.

● *Τρίτον:* Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν ξεμπροστιάζει τόν ἄλλον. Ἀποβλέπει στή θεραπεία τοῦ ἀδελφοῦ, ὄχι στή διαπόμπεισί του. Τόν σκεπάζει μέ τίς χρυσές φτεροῦγες της. Ἔτσι λέει ὁ Χρυσόστομος:

«Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ, ἀλλά καθάπερ χρυσαῖς τισι πτέρυξι συγκαλύπτει πάντα τά ἀμαρτήματα τῶν ἀγαπωμένων» (Ε.Π.Ε. 18α,384).

Μετά φρασις: Ἡ ἀγάπη δέν κάνει ἀσχημίες, ἀλλά μέ τά χρυσᾶ φτερά της κρύβει τίς ἐντροπές τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι ἄξιοι ἀγάπης.

● *Τέταρτον:* Ἄλλη εἶναι ἡ ντροπή γιά τό χριστιανό, ἄλλη γιά τόν χωρίς Χριστό κόσμο. Ντροπή δέν εἶναι νά μήν ἔχη κανείς κοινωνικό «προφίλ». Ντροπή εἶναι νά μήν ἀγαπάῃ, νά μήν σκύβῃ στίς πληγές τῶν ἄλλων, νά μήν ὑφίσταται περιπέτειες γιά τήν ἀγάπη. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Αἰσχύνῃ τό μή εἰδέναί φιλεῖν, οὐ τόν φιλοῦντα κινδυνεύειν καί πάντα ὑπομένειν ὑπέρ τῶν φιλουμένων» (Ε.Π.Ε. 18α, 384).

Μετά φρασις: Ντροπή εἶναι τό νά μή γνωρίζῃ κανείς ν' ἀγαπᾶ, ὄχι τό νά κινδυνεύῃ ὅταν ἀγαπᾶ καί ὑπομένῃ τά πάντα γιά κείνους, πού ἀγαπᾶ.

Θυσιαστική ἡ ἀγάπη

«Ἡ ἀγάπη οὐ ζητεῖ τά ἑαυτῆς».

● Δέν εἶναι φίλαυτη καί ἰδιοτελής ἡ ἀγάπη. Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς Ἐπιστολῆς (10ο κεφ.), ἐκεῖ, πού ὁ Παῦλος ζητάει ὄχι ἀπλῶς δικαιοσύνη, ἀλλά καί θυσία δικαιομάτων, λέει τά σχετικά. Κορυφαία Παύλειος διατύπωσις: *«Μηδεὶς τό ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλά τό τοῦ ἐτέρου ἕκαστος»* (Α' Κορ. ι' 24). Τό χωρίο αὐτό εἶναι, πού ξεσήκωσε τήν ἀποστολική ἀγάπη τοῦ ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ καί τόν ἔφερε ἀπό τήν προσωπική του πνευματική ἡσυχία στήν περιπέτεια τῆς προσφοράς τοῦ λόγου καί τοῦ αἵματος.

Ὅποιος τὴν ἀγάπη του τὴν προσφέρει στὸν ἄλλον, τὸ εὐλογημένο βόλι τῆς ἀγάπης ἐξοστρακίζεται καὶ γυρίζει στὸν ἑαυτό του! Τὸ δικό του συμφέρον κρύβεται στὸ συμφέρον τοῦ ἄλλου.

- Σέ ἐποχή, πού οἱ περισσότεροί ἐπιζητοῦν καὶ ἐπιδιώκουν τὸ ἀτομικό τους συμφέρον, ὁ ἐπαναστατικώτερος κοινωνικός λόγος εἶναι αὐτός: «*Ἡ ἀγάπη οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς*».

- Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν κλέβει· πάντα προσφέρει στὸν ἄλλον.

- Ἡ ἀγάπη δέν σκοτώνει· θυσιάζεται γιὰ τὸν ἄλλον. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τὸ οἰκεῖον συμφέρον ἐν τῷ συμφέροντι κεῖται τοῦ πλησίον, καὶ τὸ ἐκεῖνον ἐν τούτῳ*» (Ε.Π.Ε. 18α,388). Μετάφρασις: Τὸ συμφέρον τοῦ καθενός βρίσκεται στὸ συμφέρον τοῦ πλησίον καὶ τὸ συμφέρον ἐκεῖνου στὸ δικό του.

Ἡ ἀγάπη ξένη πρὸς τὸ θυμὸ καὶ τὸ μῖσος!

«*Ἡ ἀγάπη οὐ παροξύνεται*».

Ἡ ἀγία ἀγάπη δέν θυμώνει. Ἐξάπτεται κανεὶς καὶ θυμώνει, διότι θίγεται τὸ «ἐγώ» του, διότι δέν ἐπιπλέει, διότι νομίζει ὅτι ἀδικεῖται, διότι θέλει ν' ἀπαντήση στήν ὕβρι τοῦ ἄλλου. Ὅταν ὁμως ἔχη ἀποφασίσει ν' ἀκολουθήσῃ τὴ σταυρωμένη Ἀγάπη, τότε ἔχει τὴν ἀγία ἀπάθεια καὶ τὴν ἀγία συμπάθεια.

«*Ἡ ἀγάπη οὐ λογιζεται τὸ κακόν*».

Ἡ ἀγάπη δέν μνησικακεῖ.

- Ἡ θύμισις τῶν ἀπείρων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ δέν ἀφήνει περιθώρια στὸν πιστό νὰ θυμᾶται τὰ ἐλάχιστα «κακά», πού δοκιμάζει ἀπὸ ἄλλους.

- Ἡ μνήμη τῶν ἀπείρων δικῶν του ἀμαρτημάτων δέν ἀφήνει περιθώριο νὰ λογαριάζῃ ὅσα τὸν ἔχουν ἀδικήσει. Γνωρίζει, ὅτι ἐκεῖνος ἔχει περισσότερο ἀδικήσει τὸν ἑαυτό του, κάποτε καὶ τοὺς ἄλλους.

- Ἡ ἀγάπη βρίσκεται στὸ ἀπυρόβλητο τοῦ μίσους. Δέν τὴν ἐγγίζει τὸ μῖσος, δηλαδή, δέν πλήττεται ἢ ἀγαπῶσα ἀνυ-

πόκριτα καρδιά ἀπὸ τὴ μαγία τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὁ φιλῶν οὐδέποτε μισήσαι δύναται, κἂν ὁ,τιοῦν γένηται· τοῦτο γὰρ αὐτῆς τὸ μέγιστον ἀγαθόν*» (Ε.Π.Ε. 18α, 398).

Μετάφρασις: Ὅποιος ἀγαπᾷ, δέν μπορεῖ νὰ μισήσῃ, ὅ,τι κι ἂν γίνῃ. Αὐτό, λοιπόν, εἶναι τὸ μέγιστο ἀγαθὸ τῆς ἀγάπης.

«*Οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δέ τῇ ἀληθείᾳ*».

Ἡ ἀγάπη δέν χαιρεκακεῖ. Ἀντίθετα συμμετέχει στή χαρὰ τοῦ ἄλλου. Ὁ φθόνος κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἠδονίζεται μὲ τὴν ἀποτυχία τοῦ ἄλλου καὶ νὰ μὴ συμμετέχῃ στή χαρὰ του. Ἡ ἀγάπη ξέρει καὶ τὸ ἔνα, τὸ «κλαίειν μετὰ κλαιόντων», καὶ τὸ ἄλλο, τὸ «χαίρειν μετὰ χαιρόντων» (Ρωμ. ιβ' 15). Δυσκολώτερο βέβαια τὸ δεύτερο τοῦ πρώτου.

Πάντα ἔργα τῆς ἀγάπης

«*Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει*».

Ἡ ἀγάπη λύνει ὅλα τὰ προβλήματα. Ὅλοι χωρᾶνε κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τῆς ἀγάπης.

- Ἄν οἱ ἄνθρωποι ὅλης τῆς οἰκουμένης εἶχαν χαράξῃ βαθεῖα στήν καρδιά τους τὰ πέντε γράμματα Α-Γ-Α-Π-Η, οὔτε δικαστήρια θά ὑπῆρχαν, οὔτε πόλεμοι θά καταμάτωναν τὴ γῆ, οὔτε ἀδικίες θά πλήγωναν τίς διαπροσωπικές σχέσεις, οὔτε θά χρειάζομασταν τόσους νόμους, οὔτε θά ἐπικρατοῦσε τόσος φόβος καὶ τόσο ἄγχος.

- Γιὰ τὴν ἀγάπη ὡς λύσι ὄλων τῶν προβλημάτων, λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος:

«*Ὅτε νόμων οὔτε δικαστηρίων ἔδει, οὐ κολάσεων, οὐ τιμωριῶν, οὐκ ἄλλου τῶν τοιούτων οὐδενός. Εἰ γὰρ ἅπαντες ἠγάπων καὶ ἠγαπῶντο, οὐδέν ἂν ἠδίκησεν οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ φόνοι καὶ μάχαι καὶ πόλεμοι καὶ στάσεις καὶ ἀρπαγαὶ καὶ πλεονεξίαι καὶ πάντα ἂν ἐκποδῶν ἐγεγόνει τὰ πονηρά, καὶ μέχρις ὀνόματος ἂν ἠγνωσθῆ ἡ κακία*» (Ε.Π.Ε. 18α,358).

Μετάφρασις: Οὔτε νόμοι οὔτε δι-

καστήρια θά χρειάζονταν, ούτε τιμωρίες και κολασμοί, ούτε τίποτε άλλο από αυτά. Διότι, αν όλοι έδιναν αγάπη και εισέπρατταν αγάπη, κανένας δεν θά άδικούσε σέ τίποτε, αλλά φόνοι, φιλονεικίες, πόλεμοι, έπαναστάσεις, κλοπές, πλεονεξίες και όλα τά κακά θά εξαφανίζονταν. Άκόμα και τό όνομα «κακία» θά ήταν άγνωστο.

«Η αγάπη πάντα πιστεύει, πάντα έλπίζει, πάντα ύπομένει».

Η αγάπη δεν άπελπίζεται.

- Η αγάπη είναι ή καρδιά του Θεού. Ό συντονισμένος μέ τους χτύπους αυτής της καρδιάς, γιατί νά άπελπίζεται; Όπως πιστεύει, ότι πίσω από τά σύννεφα κρύβεται ό ήλιος και έλπίζει, ότι σίγουρα θά άπολαύση τίς ακτίνες του, έτσι πιστεύει, και ότι πίσω από κάθε δοκιμασία της ζωής κρύβεται ένα λαμπερό δώρο του Θεού. Γι' αυτό και δεν άπελπίζεται. Γι' αυτό και ύπομένει.

- Και στή δουλειά της τήν ιεραποστολική δεν άπελπίζεται ή αγάπη. Ένεργείς κάτι από άγνή αγάπη; Δεν βλέπεις άμεσα τά άποτελέσματα; Μήν άπογοητεύεσαι. Η αγάπη κάποτε θά κάνει τό θαύμα της. Λέει ό έρός Χρυσόστομος:

«Όυκ άπογινώσκει του άγαπωμένου, αλλά καν φαύλος ή, παραμένει διορθωμένη, προνοούσα, έπιμελουμένη» (Ε. Π. Ε. 18α,394).

Μετά φρασις: Δεν άπελπίζεται γι' αυτόν πού αγαπά, αλλά κι αν ακόμα είναι κακός, έπιμένει στό νά τον διορθώνη, νά προνοή και νά φροντίζει γι' αυτόν.

Άκούραστη ή αγάπη

Η αγάπη δεν έχει ποιοτική μόνο ύπεροχή. Έχει και χρονική.

- Είναι τό Α και τό Ω. Τό Άλφα, πού δεν έχει άρχή, άφου ό Άναρχος Θεός ύπάρχει ως αγάπη («Ό Θεός αγάπη έστιν» - Α' Ιωάν. γ' 7). Είναι τό Όμέγα, πού δεν έχει τέλος.

- Η αγάπη δεν πεθαίνει ποτέ. Όλα καταργούνται, ακόμα και οι άρετές. Η

αγάπη ποτέ δεν καταργείται. Ζωντανεύει όλο και περισσότερο, αυξάνεται, κατακτά τους ούρανοους και ή γλυκειά της παρουσία παραμένει στήν άτέλειωτη αιωνιότητα.

«Η αγάπη ουδέποτε έκπίπτει».

- Η αγάπη στή γή κουράζεται. Στόν ούρανό άναπαύεται. Κάνοντας τό καλό έδώ, «ούκ έκκακούμεν» (Γαλ. στ' 9). Δεν άποκάμνουμε. Δεν παραδίνουμε τά όπλα. Η αγάπη δεν συνταξιοδοτείται. Δεν παίρνει άδεια. Δεν γνωρίζει ώρARIO.

Και όταν συνοδεύη τό διάκουό της για τήν αιώνιο ζωή, δεν τόν αφήνει. Παραμένει. Γίνεται θερμότερο φίλτρο, άφου μέ άλλη δύναμι συνδέει τόν άνθρωπο μέ τό Θεό και μέ τόν παράδεισο. «Η αγάπη ουδέποτε έκπίπτει».

- Μπορεί ό Χριστός νά μήν αγαπά; Μπορεί νά έκπέση από τό θρόνο της αγάπης, πού είναι ό Σταυρός; Έτσι και ό άνθρωπος της άληθινής, της έγχριστωμένης αγάπης, δεν μπορεί νά ξεκολλήση από τή διακουία της αγάπης.

- Τό «τίς ήμάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού;» (Ρωμ. η' 35) άναφέρεται στήν άμφίδρομη αγάπη. Και στήν αγάπη του Χριστού σέ μάς, πού είναι άχώριστη μέ τό πρόσωπο του Χριστού. Και στήν αγάπη τή δική μας στο Χριστό και τους ανθρώπους, πού πρέπει νά γίνη άχώριστη, τέλεια και συνεχής. Λέει ό έρός Χρυσόστομος: *«Ό φιλών ουδέποτε μισήσαι δύναται, καν ό,τιούν γένηται τούτο γάρ αυτής τό μέγιστον αγαθόν» (Ε.Π.Ε. 18α,396).*

Μετά φρασις: Όποιος αγαπά, δεν μπορεί νά μισήση, ό,τι κι αν γίνη. Αυτό, λοιπόν, είναι τό μέγιστο αγαθό της αγάπης.

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

Θεολογικό δοκίμιο

Ἀντίθεση καί ἀντίφαση

† Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου

Στή σύγχρονη, πολιτιστική ἐξέδρα τό ἐκμοντερνισμένο γλωσσάριο διαφημίζει ἐκκωφαντικά τίς **ἀτομικές ἐλευθερίες**. Καί διεγείρει δυναμική καί καυτή ἀντίδραση καί ἀντίσταση ἐναντία στούς παράγοντες πού ὀχλοποιοῦν τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες καί κατεργάζονται τήν ἐκμετάλλευση. Ὡστόσο καί οἱ δυνάστες καί οἱ δυναστευόμενοι δέ βρίσκουν τό θάρρος νά εὐρύνουν καί νά βαθύνουν τόν προβληματισμό τους. Δέν ψαύουν -οὔτε πρός στιγμή- τή γενικευμένη, ὀδυνηρή ἐμπειρία τῆς βαρύθυμης **μοναξιάς**. Καί δέν ἀποτολμοῦν τήν ἀμερόληπτη ἐπισήμανση καί τήν ἀναστροφή τῶν παραγόντων πού ἀποδομοῦν καί, κυριολεκτικά, διαλύουν τήν **κοινωνία τῆς ἀγάπης**.

Ἡ ἐνδοστρέφεια τῆς ἀκόρεστης εὐμάρειας -τυπικό σύνδρομο τῆς ἐποχῆς μας- εἰδωλοποιεῖ τό άτομο, θύμα τῆς ἀγοραίας προπαγάνδας. Στενεύει τόν ὀρίζοντα τῶν ἐνδιαφερόντων του. Σβήνει τόν πίνακα τῶν χρεωστικῶν, ἀγαπητικῶν προσεγγίσεών του στό γειτονικό στεναγμό καί στήν ἀδικαιώτη κοινωνική ἐγκατάλειψη.

Ἔτσι, μέ δικές μας εὐθύνες, μέ ἀδιαμαρτύρητη ἀποδοχή τῆς ἐγωκεντρικῆς συνθηματολογίας τῶν προγόνων μας καί τῶν συγχρόνων μας, ὁ ὅρος «**κοινωνία**» ἀπογυμνώθηκε ἀπό τήν ὁμορφιά καί τή θερμῆ τῆς ἀγαπητικῆς ἔνταξης στό ἓνα κοινωνικό Σῶμα, στή μιά ἀνθρώπινη οἰκογένεια, καί χρησιμοποιοῦντο μόνο, γιά νά σημάνει τήν ἀσύνδετη μάζα, τόν ὄγκο πού βρίσκεται σέ ἀκυβέρνητη ἀναταραχή καί διαιωνίζει τό μῖσος καί τήν ἀντιπαλότητα.

Σέ ἄλλη βάση καί σέ ἐντελῶς διάφορη προοπτική ἔχω γνωρίσει καί ἔχω ζήσει τήν ἀναζήτηση καί τήν ἐμπειρία τῆς «**κοινωνίας**» στό **λατρευτικό** καί στό

βιωματικό χῶρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Στή **Σύναξη** τοῦ πλήθους «ἐπί τό αὐτό» (Πράξ. β' 1), κυρίαρχη πράξη εἶναι τό Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας καί ἡ σταυρική Θυσία Του.

Καί ἡ προσωπική κοινωνία μας μαζί Του εἶναι μετοχή στό πλήρωμα τῆς Ἀγάπης καί προσωπική βίωση τῆς ἐξαγιασμένης ποιότητας τῆς Ἀγάπης. Ἡ ἐνεργοποίησή της καί ἡ προσφορά της πρός κάθε κατεύθυνση, ἀποβαίνει χρέος μας. Καί ἡ ἀποδοχή της ἀπό τοὺς ἀδελφούς συνοδοιπόρους τῆς ζωῆς γίνεται ἐμπειρία γλυκύτατης ἀλληλοκατανόησης καί βοήθειας καί ἐπανάπαυση στήν ἀγκυαλιά τῆς ἀνόθευτης **Θεϊκῆς ἀγάπης**.

Μέ ἐντυπωσιάζει ἀρνητικά καί μέ διεγείρει σέ ἐπίκριση, ἡ σκληρή πάλη τῶν τάξεων, πού εἶναι ἀντιδικία καί ἀγῶνας ἐξόντωσης. Οἱ περιφρονημένοι καί ἀδικημένοι ἐκστρατεύουν ἐναντία στοὺς καλοβουλευμένους προύχοντες. Καί οἱ διαχειριστές τοῦ πλούτου καί τῆς εὐμάρειας σπρώχνουν στό περιθώριο τήν κραυγάζουσα καί πυροδοτοῦσα φτωχολογία.

Οἱ δεκαετίες καί οἱ αἰῶνες πού κυλοῦν, ἀντί νά μειώνουν τήν ἔνταση καί νά χτίζουν **γέφυρες κοινωνίας** καί συναντίληψης, διευρύνουν τό χάσμα καί ἀνανεώνουν τά κύματα τῆς ἀνάδελφης μανίας. Οἱ μελέτες τῶν στοχαστῶν, ἡ εἰδησεογραφία τῶν διακόνων τῆς κοινῆς πληροφόρησης, οἱ μακρόσυρτες δημογορίες τῶν Βουλευτηρίων τῆς παγκοσμιοποιημένης ἀνθρωπότητας φωτίζουν, μέ καύχηση, τοὺς χάρτες τῶν ἀτομικῶν δικαιωμάτων καί ἐπικαλύπτουν, μέ τή σκόπιμη σιωπή τους, τίς ἀδυναμίες καί τίς πληγές τοῦ κοινωνικοῦ Σώματος. Δείχνουν νά ἀγνοοῦν τή δυ-

Τρεις σεβάσμιμοι Ἀγιορεῖτες ἐξεδήμησαν πρὸς Κύριον

Τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Ἰουνίου ἐξεδήμησαν πρὸς Κύριον ὁ μοναχὸς Μωϋσῆς, ὁ μοναχὸς Νικόδημος Μπιλάλης καὶ ὁ ἀρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, ἡγούμενος τῆς ἱ. Μονῆς Γρηγορίου. Ἐλαμψαν μέ τῆ ζωὴ τους καὶ πορεύτηκαν στὸν τόπο τῶν πατέρων τους.

Ἀκολουθεῖ μικρὴ ἀναφορὰ σέ κάθε ἓνα ἀπὸ τοὺς τρεῖς.

Καλόγηρος προστάτης τῶν πολυτέκνων

† μοναχὸς Νικόδημος (Μπιλάλης)

Μιά καθαρὴ καὶ γνήσια ἑλληνορθόδοξη ψυχὴ. Ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῶν πολυτέκνων. Θεολόγος καὶ φιλόλογος, συνέγραψε σπουδαῖα βιβλία, μερικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα χρησιμοποιήθηκαν καὶ σὰν σχολικὰ ἐγχειρίδια. Λόγιος μοναχὸς, καταγόμενος ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ οἰκογένεια τῶν Μπιλαλαίων. Θεῖοι του ἦσαν οἱ τρεῖς ἀρχιμανδριῖτες, ὁ π. Εὐστάθιος, ὁ π. Εὐσέβιος καὶ ὁ π. Σπυρίδων. Ἐφυγε σέ ἡλικία 82 ἐτῶν. Τῆ μέρα, πού παρέδινε τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριο, τυπωνόταν τὸ τελευταῖο του βιβλίο, ἀφιερωμένο στὸν π. Σπυρίδωνα Μπιλάλη, ἀπὸ τοὺς σπουδαίους πατερικούς καὶ ἀντιαιρετικούς θεολόγους.

ναμικὴ σχέση τῆς «ἀδελφοσύνης». Καὶ δημηγοροῦν, χωρὶς κἄν νά ὑποψιάζονται τὴ νοηματικὴ διάσταση τοῦ ὅρου «ὁ πλησίον».

Ἀπὸ τὴν **Καινὴ μας Διαθήκη**, τὸν μοναδικὸ καὶ ἀτίμητο Κώδικα τῆς Ἀγάπης, μεταφέρω ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα. Εἰσάγει τὸν ἀναγνώστη στό χωρὸ καὶ στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς **λατρείας**. Καὶ τὸν φέρνει στὴν προβληματικὴ τῆς ἐγωπαθοῦς ἀπορριψῆς τοῦ κοινωνικά ὑποβαθμισμένου προσώπου ἢ τῆς ἀδελφικῆς ἀποδοχῆς του στὴ χαρισματικὴ οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ.

«Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης. Ἐάν γάρ εἰσέλθη εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθη δέ καὶ πτωχὸς ἐν ρυπαρᾷ ἐσθῆτι, καὶ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπράν καὶ εἶπητε αὐτῷ, σὺ κάθου ὧδε καλῶς καὶ τῷ πτωχῷ εἶπητε, σὺ στήθι ἐκεῖ ἢ κάθου ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου, καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν;» (Ἰακ. β' 1-4).

Ἄν κάνετε τέτοιο διαχωρισμὸ τῶν προσώπων, ἂν εὐνοήσετε τὸν πλούσιον, προσφρόντάς του ἐπίσημη θέση καὶ ἂν τὴν ἴδια ὥρα- περιφρονήσετε τὸ φτωχὸ, σπρώχνοντάς τον στό περιθώριο ἢ

ἐπιτρέποντάς τον νά καθῆσει κάτω ἀπὸ τὸ δικό σας τιμητικὸ σκαμνί, δέν κάνετε ἀνεπίτρεπτη διάκριση τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ δέν ἀκυρώνετε τὴν ἀγαπητικὴ διασύνδεση τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας;

Αὐτὴ ἡ ἀγαπητικὴ συνένωση εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλῃ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου μας καὶ -ταυτόχρονα- ἡ ἀτίμητη ἐμπειρία τῆς ἱστορίας.

«Εἰ μέντοι μόνον τελεῖτε βασιλικὸν κατὰ τὴν γραφήν, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν, καλῶς ποιεῖτε. Εἰ δέ προσωποληπεῖτε, ἀμαρτίαν ἐργάζεσθε, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς παραβάται» (στ. 8-9).

Ἡ καλλιέργεια τῆς ἀγαπητικῆς ἐνότητας ἀποτελεῖ ἑναρμόνισι πρὸς τὸ βασιλικὸ Νόμο τῆς Ἀγάπης. Ἡ προσωποληψία καὶ ἡ ἀπόρριψη τῶν φτωχῶν καὶ τῶν περιφρονημένων εἶναι ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸ Νόμο τῆς Ἀγάπης καὶ ἐγγράφει βαρύτερη ἀμαρτία.

Αὐτὸ τὸν πλοῦτον μᾶς ἐμπιστεύεται ἡ Ἐκκλησία, ὡς ὄραμα ζωῆς, ὡς στοίχησι στό παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας, ὡς ἐμπειρία κοινωνικῆς διασύνδεσης, ὡς μόχθο ἀλληλοβοηθείας καὶ ὡς προσπάθεια ἀνύψωσης τῶν ἀλληλοσφραζόμενων ἀνθρώπων ὁμάδων μας σέ «**κοινωνία**» πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ Θεῖο φῶς καὶ ἀπὸ τὴ θερμότητα τῆς **Θείκης Ἀγάπης**.

Ἄγνός ἄνθρωπος ὁ π. Νικόδημος. Πολλά τοῦ ὀφείλει ἡ νεώτερη Ἑλλάδα. Γόνος ὁ ἴδιος ὑπερπολύτεκνης οἰκογένειας, ἔκανε σκοπὸ τῆς ζωῆς του τὴν προβολὴ τῆς ἑλληνορθόδοξης πολυτέκνης οἰκογένειας.

Ἐπὶ 36 ἔτη διηύθυνε τὴ γνωστὴ ὄργανωσι ΠΕΦΠ (Πανελλήνιος Ἐνωσις Φίλων Πολυτέκνων) καὶ ἐξέδιδε τὸ περιοδικό «Ἑλληνορθόδοξη οἰκογένεια».

Μέ τὰ χρηματικά ποσά, πού συγκεντρώνονταν, ἐνισχύονταν χιλιάδες πολυμελεῖς οἰκογένειες. Πολλές ἐπὶ μονίμου βάσεως ζούσαν ἀπὸ τὸν π. Νικόδημο καὶ τὴν ΠΕΦΠ.

Ὁ π. Νικόδημος ἔδωσε πραγματικὸ ἀγῶνα ἐνημερώσεως γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τῶν ἐκτρώσεων, τῆς φοικτῆς αὐτῆς μάστιγας τῆς ἐποχῆς μας. Πολλοὶ ἐπηρεάστηκαν καὶ ἔφεραν στὸν κόσμο ὅσα παιδιὰ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός, ἄλλοι ἀπέφυγαν ἐκτρώσεις πού προγραμματίζαν, ἄλλοι διώρθωσαν τὸ ἐγκληματικὸ τους λάθος καὶ μετάνοια προσπάθησαν καὶ ἔφεραν παιδιὰ στὸν κόσμο, καὶ ἄλλοι ἔγιναν συνεργάτες στὴν προστασία τοῦ ἀγέννητου παιδιοῦ.

Εἶχε καὶ ἐθνικὲς εὐαισθησίες ὁ π. Νικόδημος, προβάλλοντας ἡρώες τοῦ ἔθνους.

Ἡ κοίμησίς του ὀπωσδήποτε ἀφήνει δυσαναπλήρωτο κενό. Οἱ πολυποικίλα ἀπὸ ἐκείνον ἐνισχυόμενες πολυτέκνες οἰκογένειες νοιώθουν ἀπορφανισμένες. Καιρὸς νὰ πάρη στὰ δικά της χέρια τὸ ἔργο τοῦ π. Νικόδημου ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία.

Ἐκ μέρους ὄλων τῶν πολυτέκνων σέ εὐχαριστοῦμε, μακαριστέ Γέροντα.

Γεώργιος Τσακαλίδης, θεολόγος, ἔφορος Ἄνωτ. Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων

Διάκονος τοῦ λόγου

† μοναχὸς Μωϋσῆς Ἀγιορείτης

Ἐεκίνησε ἀπὸ τὸ Βύρωνα τῶν Ἀθηνῶν γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, μέ παιδικῆς ἀναμνήσεις καὶ ἀπὸ τὸ Σιμωνοπετρίτικο μετόχι τῆς Ἀναλήψεως. Σκοπὸς του νὰ ζῆση ὡς μοναχός. Τελικὰ τὸν κέρδισαν (χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ μοναχικὸ ἦθος) δύο θεῖες κλήσεις: Ὁ πόθος καὶ ὁ πόνος.

● Ὁ πόθος: Τὸ κήρυγμα. Σάν μικρὸς ἅγιος Κοσμάς Αἰτωλὸς ἔβγαине συχνὰ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, πάντοτε μέ εὐλογία, γιὰ νὰ

διδάξῃ. Πολλές Μητροπόλεις τὸν εἶχαν σχεδὸν μόνιμο ὀμιλητὴ σέ συνάξεις τους ἢ σέ κατανυκτικούς ἐσπερινούς. Ἐπικοινωνητικὸς ὁ λόγος του, «ἄλατι ἠρτυμένος» (Κολοσ. δ' 6).

● Ὁ πόνος: Πολλὰ χρόνια ὑπέφερε ἀπὸ ποικίλες ἀσθένειες. Χωρὶς λογισμούς καὶ γογγυσμούς δεχόταν ὅσα ἐπιτάσσει ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη (μεταμοσχεύσεις κ.λπ.).

Ἡ ὑπομονὴ του στὸν πόνο παραδειγματική. Σέ ἡλικία 62 ἐτῶν φτερούγισε ἡ εὐαίσθητη ψυχὴ του γιὰ τὸν Κύριο τῆς ἀγάπης του.

Ὑπὲρ τὰ χαρίσματα ἡ ἀγιότης

† ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος Καψάνης

Ἐφυγε σέ ἡλικία 79 ἐτῶν Ἀπὸ μικρὸς διακρινόταν γιὰ τὰ ἔκτακτα χαρίσματά του, ὅπως ἡ εὐφυΐα, ἡ θεολογικὴ γνώσις, τὸ ὀρθῶς θεολογεῖν, ἡ ἱεραποστολὴ, τὸ «διοικεῖν».

● Θὰ μπορούσε νὰ ἦταν σοφὸς καθηγητῆς Πανεπιστημίου. Ἄλλωστε χρημάτισε, ὡς βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Κων. Μουρατίδη, διδάσκαλος τῆς Ποιμαντικῆς στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστ. Ἀθηνῶν.

● Θὰ μπορούσε νὰ ἦταν σημαῖνον ἱεραποστολικὸ στέλεχος. Ἄλλωστε ἐκεῖνος ἵδρυσε τὸ ἴδρυμα «Παντοκράτωρ» στὸ Παλ. Φάληρο καὶ τὸ κατηύθυνε μέ ἐπιτυχία.

● Θὰ μπορούσε νὰ ἦταν Μητροπολίτης. Ἄλλωστε τοῦ προτάθηκε.

Ὁ π. Γεώργιος ὑπὲρ πάντα τὰ χαρίσματα ἐπέλεξε τὴν ἀγιότητα τοῦ μοναχικοῦ βίου. Καὶ εὐλογήθηκε. Ἐγίνε «πατὴρ πατέρων».

Βασικὸ του προσόν ἡ υπεράσπισις τῆς θεολογικῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς ἀλήθειας.

Μόναζε στὴ Μητρόπολι Χαλκίδος, χειροτονία τοῦ ἐπισκόπου Νικολάου Σελέντη. Σάν ξέσπασε ἡ ἄγρια θύελλα καὶ ἐξεθρονίσθησαν οἱ δώδεκα σεμνοὶ ἐπίσκοποι (ἐν οἷς καὶ ὁ Νικόλαος), ὁ π. Γεώργιος δέν ἔμεινε. Ἡ ἀναχώρησίς του γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἦταν ἡ ἐκκλησιολογικὴ του ἀντίδρασις.

Σέ θέματα πίστεως, καὶ ἰδίως ἀντιοικουμενιστικά, μπορούμε νὰ τὸν χαρακτηρίσουμε ὡς ἕνα νεώτερο Πόποβιτς.

---000---

Τὰ ἅγια χέρια τῶν σεμνοτάτων τριῶν ἀγιορειτῶν, μετ' εὐλαβείας ἀσπαζόμεθα.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τό θυμίαμα καί τό αντίδορο

Καί πάλι ὁ λόγος στόν μεγάλο λειτουργιολόγο μακαριστό **ἀρχιμανδρίτη π. Γεργάσιο Παρασκευόπουλο**, πού φέτος συμπληρώθηκαν 50 χρόνια ἀπό τήν κοίμησί του. Τρεῖς ἐπισημάνσεις τοῦ σεμινοῦ πρεσβυτέρου καί ἁγίου λειτουργοῦ π. Γεργασίου παραθέτουμε. Καί οἱ τρεῖς εἶναι συνεχόμενες στό βιβλίο του «*Ἐρμηνευτική ἐπιστοασία ἐπί τῆς θείας Λειτουργίας*» (σελ. 224-226). Μεταφέρονται στό περιοδικό μας οἱ περικοπές τοῦ π. Γεργασίου μεταγλωττισμένες, πρὸς καλύτερη κατανόησι.

Πρῶτον: «Ποιὸς ὁ λόγος τοῦ προσφερομένου κατὰ τό “*ἔξαιρέτως τῆς Παναγίας ἀχράντου...*” **θυμιάματος;**

Δυὸ λόγοι ἐπιβάλλουν καί ἀπαιτοῦν τό θυμίαμα κατὰ τήν ὥρα ἐκείνη.

● Ὁ πρῶτος εἶναι ὁ προτιθέμενος **ἄμωμος Ἄμνός**, τό θεῖον Ἰερεῖον, τό σφαιγιασθέν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας, καί ὁ Ἄρτος, ὁ ὁποῖος κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανὸν καί δίνει ζωὴν σ’ ὅσους πιστοὺς Τόν μεταλαμβάνουν. Σ’ Αὐτόν ἀνήκει κάθε τιμὴ καί λατρεία, σ’ Αὐτόν, τόν Θεὸν καί Λυτρωτὴν.

Πρόκειται, λοιπόν, γιά **θυμίαμα λατρείας** στόν Ἄμνόν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

● Ὁ δεύτερος λόγος πρέπει ν’ ἀναζητηθῆ στὴ γενική **μνημόνευσι**, πού ἔχει τοποθετηθῆ μετὰ τόν καθαγιασμό τῶν τιμίων Δώρων. Ἰδιαίτερα ἔχει σχέσι μέ τὴ μνημόνευσι τῶν **κεκοιμημένων** μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐπισφραγίζεται, ὕστερα ἀπὸ λίγο μέ τὴν ἐκφώνησι “*καί πάντων καί πασῶν καί ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει*”.

Εἶναι σέ ὅλους γνωστό, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας σέ κάθε ἐπιμνημόσυνο δέησι χρησιμοποιεῖ λιβανωτὸν μετὰ θυμιάματος. Πρόκειται, δηλαδή, γιά **θυμίαμα προσευχῆς** στό θρόνον τοῦ ὑψίστου Θεοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν κεκοιμημένων ἀδελφῶν. Σχετική εἶναι ἡ λειτουργικὴ πρᾶξις τοῦ ἀγγέλου τῆς Ἀποκαλύψεως: “*Καί ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καί ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν, καί ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλά, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου τό χρυσοῦν τό ἐνώπιον τοῦ θρόνου. Καί ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ*” (ἡ’ 3-4)».

* * *

Δεύτερον: «Παρατηρεῖται, μετὰ τόν καθαγιασμό τῶν τιμίων Δώρων εὐλογία τοῦ **ἀντιδώρου** καί διανομὴ του, τὴν ὥρα μάλιστα πού ψάλλεται τό “*Ἄξιόν ἐστι*”.

Ἐπισταμένη λειτουργικὴ μελέτη τῆς ἐπικρατούσης αὐτῆς συνθηθείας μέ ἔπεισε **ἀπολύτως καί σταθερῶς**, νά πιστεῦσω καί νά διακηρῶξω, ἀλλὰ καί νά **διαμαρτυρηθῶ** δημοσίᾳ:

● α) Διότι ἡ εὐλόγησις τοῦ ἄρτου μετὰ τό “*ἔξαιρέτως*” συνετέλεσε, ὥστε νά παραφθαρῆ σπουδαίας σημασίας τμῆμα τῆς **εὐχῆς** τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς

● β) Διότι, ἀνεξαορτήτως τοῦ παραπάνω λόγου, ἡ **εὐλόγησις τοῦ ἀντιδώρου** δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν καθωρισμένη ὑπὸ τῆς λειτουργικῆς διατάξεως. Καί αὐτὴ

βρίσκεται πρό τῆς ἀπολύσεως τῆς θείας Λειτουργίας. Ἔχει δέ ὡς ἔξῃς: “*Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ’ ὑμᾶς τῇ Αὐτοῦ θεία χάριτι...*”. Ἡ δὲ εὐλογία στὸν καθένα ξεχωριστά κατὰ τὴ διανομὴ τοῦ ἀντιδώρου καὶ ἐκεῖνο πού λέγει ὁ λειτουργός “*εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐπὶ σέ*”, εἶναι ἐπίσης **εὐλογία τοῦ ἀντιδώρου**. Κάθε πιστός ἀσπάζεται τὴν καθημαγμένη δεξιὰ τοῦ ἱερέως, μὲ μυστικὴ παράκλησι νὰ λάβῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν εὐλογία καὶ τὸ ἔλεος. Καὶ κυρίως τὴν εὐλογία αὐτὴ περιμένουν ὅσοι δὲν μπόρεσαν γιὰ διαφόρους λόγους νὰ μετᾶσχουν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Πρὸς ἐνίσχυσι τῆς ὀρθότητος τῶν θέσεών μας αὐτῶν παραπέμπω τὸν ἀναγνώστη σὲ ἐπίσημο λειτουργικὸ κείμενο (“*Αἱ τρεῖς Λειτουργίαι*” ὑπὸ Π. Τρεμπέλα, σελ. 157-158). Καὶ σὲ ὅσους ὡς μόνον ἐπιχείρημα τῆς ἀταξίας τοῦ ἀντιδώρου ἐπικαλοῦνται τὸ “*ἔτσι τό βροῦκαμε*”, ἀπαντῶ: “*Ἔθος ἐπικρατῆσαν σέ χρόνους παρακμῆς τῆς λειτουργικῆς εὐσεβείας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς στήριγμα καὶ θεμέλιο στὴν προσπάθεια γιὰ ἀναζωπύρωσι τοῦ λειτουργικοῦ ζήλου*.”

● Κατὰ τὰ ἀνωτέρω κάνουν μεγάλο σφάλμα καὶ προξενοῦν **μεγάλῃ ἀταξία** ὅσοι λειτουργοὶ εὐλογοῦν, οὔτως ἢ ἄλλως, ἀντίδωρο ἀμέσως μετὰ τὸν καθαγιασμό τῶν τιμίων Δώρων, πολὺ δὲ περισσότερο καὶ ὅσοι λειτουργοὶ **διανέμουν** κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνῃ ἀντίδωρο, καὶ μάλιστα **ἐπιδεικτικά** καὶ **διακριτικά**, εἴτε τιμώντας πρόσωπα πού (πολὺ κακῶς) βρίσκονται στὸ **ἱερό Βῆμα**, εἴτε δίνοντας... εἰδικὰ ἀντίδωρα (“*ὑψώματα*”).

● Πιστεύω, ὅτι εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ, νὰ τεθῆ τέρμα μὲ ἀπόφαισι τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας στὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια. Εἶναι **ἀπαράδεκτο** νὰ συνεχίζονται τὰ παρατηρούμενα ἄτοπα, ὅσα λαμβάνουν χώρα μετὰ τὸν καθαγιασμό τῶν τιμίων Δώρων, ὅπως νὰ βλέπῃς τὸ λειτουργό νὰ ἐπιδίδεται σὲ **φιλοφρονήσεις** καὶ λοιπές ἀξιοδάκρυτες πράξεις πρὸς τοὺς ἐν πολλοῖς θαμῶνας, πού πλημμυρίζουν τὸ ἱερό Βῆμα!

Ἄν σ’ αὐτὰ προσθέσω καὶ τὴν **ἀσεβῆ ἐπαφῇ** ἀντιδώρου ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ποτηρίου ἀπὸ τὸν λειτουργό, γιὰ νὰ ἐπισπᾶσῃ τάχα μεγαλύτερη χάρι ὑπὲρ τῶν κακῶς εὑρισκομένων στὸ Ἱερό καὶ ἀναμενόντων νὰ πάρουν ἐκείνῃ τὴν ὥρα ἀντίδωρο, τότε κάθε εὐλαβῆς πιστός, κληρικὸς ἢ λαϊκός, ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀταξία καὶ τὴν **μεγίστη πνευματικὴ ζημία**.

* * *

Τρίτον: «Εἰσερχόμεθα στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θείας Λειτουργίας, χάριν τοῦ ὁποίου καὶ μόνον τελεῖται ἡ θεία Λειτουργία. Πρόκειται γιὰ τὴ **θεία Κοινωνία**. Καὶ ἐδῶ βλέπουμε οὐσιαστικὴ εὐλογία τῆς λειτουργούσης Ἐκκλησίας (ὄχι ὅπως ἡ παρείσακτη τοῦ ἀντιδώρου).

● Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν ἁγία Μετάληψι εἶναι ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα, γι’ αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς φιλόσοργος μητέρα, κρίνει πολὺ ἀναγκαῖο νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ σὲ μᾶς τὴν **ἀποστολικὴ εὐλογία**. Προτάσσεται ἡ εὐλογία αὐτὴ τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴ θεία Μετάληψι. Ἴδου ἡ εὐλογία: “*Καὶ ἔσται τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ἡμῶν*”.

● Ἡ εὐλογία αὐτὴ σημαίνει: Ἄν πάντοτε καὶ παντοῦ χρειάζομεθα τὸ ἔλεος τοῦ Σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, **ἐξαιρέτως** χρειάζομεθα τὸ ἔλεός Του τώρα πού πρόκειται νὰ προσέλθουμε στὴ θεία Κοινωνία».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Εὐχαριστία καί διακονία

Β' Κορ. θ' 11-13

Εὐχαριστία (στ. 11)

Πλουτο ἐπιζητοῦν οἱ πολλοί. Τό εὐκολο κέρδος κυνηγοῦν. Ν' ἀποκτήσουν οικονομική ἐπιφάνεια. Μέ λίγη δουλειά νά βγάλουν πολλά λεφτά. Γιατί ὄχι, καί μέ ἄτιμα μέσα, καί μέ τυχερά παιχνίδια καί μέ ἀπάτες. Νά ζοῦν μέ κλιδή. Νά χρησιμοποιοῦν τά πύο σύγχρονα μέσα. Νά ἔχουν «πολλά ἀγαθά κείμενα εἰς ἔτη πολλά». Ἄλλ' ὁ ἐκπρόσωπός τους πῆρε ἔγκαιρα τό μήνυμα τῆς ἀφροσύνης καί τῆς ματαιότητος: «Ἄφρων, ταῦτη τῆ κυκτι πῆν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σοῦ· ἃ δέ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;».

Καί τό πόρισμα, βγαλμένο ἀπό τόν Κύριο γιά ὄλες τίς παρόμοιες περιπτώσεις: «Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καί μή εἰς Θεόν πλουτῶν» (Λουκ. β' 20-21).

Μπορεῖ κανεῖς νά εἶναι πλούσιος, ἀλλά μόνο «εἰς Θεόν». Ἀκολουθεῖ τό Θεό, πού εἶναι «πλούσιος ἐν ἐλέει» (Ἐφες. β' 4). Γιά τόν ἐυλογημένο πλουτισμό μιλάει στή συνέχεια ὁ Παῦλος: «Ἐν παντί πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἀπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ» (στ. 11). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Νά πλουτίζετε σέ ὄλα γιά κάθε γενναιοδωρία, ἡ ὁποία μᾶς κάνει νά εὐχαριστοῦμε τό Θεό».

● Ἡ ἐλεημοσύνη φανερώνει πλουτοπίστεως καί ἀγάπης. Ἐκει ὁ χριστιανός πολλή καί ἀκλόνητη πίστι στό Θεό τῆς προνοίας καί τῆς φιλανθρωπίας, καί γι' αὐτό ἀπλότητα στή σπορά τῆς ἐλεημοσύνης.

Ἄπλότητα! Δέν πολυσκέπεται. Δέν πολυπραγμονεῖ. Δέν ἀμφιβάλλει, ὅτι ἐλεώντας τούς ἀνθρώπους, «δανεῖζει τῷ Θεῷ» (Παροιμ. ιθ' 17).

Ἄπλότητα! Καί ὁ τρόπος ἀπλός, ἀνεπιτήδευτος, ταπεινός. Καί τό ποσό τῆς ἐλεημοσύνης χωρίς λογαριασμούς. Ἄπλόχερα δίνει ὁ ἐλεήμων. Σ' ὄσους ἔχουν ἀνάγκη, ἀλλά καί διότι ὁ ἴδιος

ἔχει ἀνάγκη νά δώσει. «Εἰς πᾶσαν ἀπλότητα» (στ. 11). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἄπλότητα ἐνταῦθα τῆν δαψίλειαν καλεῖ, ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ. Οὐδέ γάρ ἡ ἐλεημοσύνη μόνον ἐστί τό γινόμενον, ἀλλά καί εὐχαριστίας πολλῆς ὑπόθεσις» (Ε.Π.Ε. 19,520). Μετάφρασις: Ἄπλότητα ἐδῶ ὀνομάζει τῆν ἀπλοχερία, πού προκαλεῖ μέ τά ἀνθρώπινα ἔργα τῆν εὐχαριστία στό Θεό. Ἐπομένως ἡ ἐνέργεια αὐτή δέν εἶναι μόνο ἐλεημοσύνη, ἀλλά καί αἰτία πολλῆς εὐχαριστίας.

● Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι εὐχαριστία στό Θεό. «Ἐν παντί πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἀπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ» (στ. 11).

Εὐχαριστία γιά ἐκεῖνον, πού δίνει.

Εὐχάριστα σκορπᾶ. Χαριτωμένη ἡ ἐλεημοσύνη του. Καί εὐχαριστεῖ τό Θεό, «ὑπέρ πάντων τῶν ὑπέρ αὐτοῦ γεγενημένων».

□ Πῶς ἀλλιῶς νά εὐχαριστήσης τό Θεό γιά τά χέρια, πού σοῦ ἔδωσε, παρά νά τά χρησιμοποιήσης γιά νά σκορπίσουν τά ροδοπέταλα τῆς ἀγάπης;

□ Πῶς ἀλλιῶς νά εὐχαριστήσης τό Θεό γιά τά μάτια, πού σοῦ ἔδωσε, παρά νά τά χρησιμοποιήσης γιά ν' ἀνακαλύπτεις τούς εὐεργέτες σου, τούς πεινασμένους καί πονεμένους ὄλου τοῦ κόσμου;

□ Πῶς ἀλλιῶς νά εὐχαριστήσης τό Θεό γιά τῆν καρδιά, πού σοῦ χάρισε, παρά νά εὐαισθητοποιῆται «εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν»;

Εὐχαριστία καί γιά τόν σύμπαντα κόσμο εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη. Γίνεται ἀφορμή νά δοξολογῆται ὁ Θεός. Ὅχι φυσικά σέ ὄλους. Ἐπάρχουν πολλοί, πού καί χωρίς τούς ἐλεήσεις, μόνο πού βλέπουν τό ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης ἀπό χριστιανούς ἢ ἀπό τῆν ἐκκλησιαστική κοινότητα, δοξάζουν τό Θεό (Ματθ. ε' 16). Ἐπάρχουν καί ἄλλοι, πού θεωροῦν τό Θεό καί τούς

άνθρώπους ύποχρεωμένους νά τούς εϋεργετοῦν καί νά τούς ἐλεοῦν. Κι ὅταν εἰσπράξουν τήν εϋεργεσία, λησμονοῦν τό «*Εὐχαριστῶ*».

Γιά τίς περιπτώσεις αὐτές ὑπάρχει παρὰ πονο, ἀλλ' ὄχι φρένο. Παραπονεῖται ὁ Χριστός γιά τούς ἐννέα ἀχαρίστους λεπρούς, πού γιατρεύτηκαν: «Ὁὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ;» (Λουκ. 12' 18).

Ἄλλὰ ἡ ἀχαριστία μερικῶν, δέν γίνεται φρένο στήν εϋεργετική πορεία τοῦ Κυρίου. Ὁ χριστιανός δέν ἐλεεῖ, γιά νά εἰσπράξῃ «*εὐχαριστῶ*», ἀλλά γιά νά δοξάσῃ ὁ ἴδιος τό Θεός καί νά δοξασθῇ κι ἀπό τούς ἄλλους ὁ Θεός.

Εἶναι ἀκόμα εὐχαριστία ἡ ἐλεημοσύνη, διότι προσφέρει ἐκεῖ, πού εἶναι εὐχάριστο στό Θεό. Μέ τό νά σπαταλᾷ τά χρήματά σου στήν ἁμαρτία ἢ στή ματαιοδοξία, δέν εὐχαριστεῖς τό Θεό. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁὐχ ἴνα μή εἰς τά μή δέοντα ἀναλίσκητε, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα, ἃ πολλήν φέρει τῷ Θεῷ τήν εὐχαριστίαν. Καί γάρ μεγάλων ἡμᾶς κυρίους ἐποίησεν ὁ Θεός. Καί τά ἐλάττωνα ἑαυτῷ ἀφείξ, ἡμῖν τῶν μειζόνων παρεχώρησε» (Ε.Π.Ε. 19,518). Μετάφρασις: Ὅχι γιά νά ξοδεύετε ἐκεῖ, πού δέν πρέπει, ἀλλ' ἐκεῖ πού εἶναι εὐχάριστο γιά τό Θεό. Διότι ὁ Θεός μᾶς ἐπιτρέπει νά ἔχουμε ἐξουσία σέ μεγάλα πράγματα. Κράτησε τά μικρότερα γιά τόν ἑαυτό Του καί ἔδωσε σέ μᾶς τά μεγαλύτερα.

Διακονία (στ. 12)

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι διακονία. Εἶναι λειτουργία. Στή λειτουργία προσκομίζουμε τό πρόσφορο καί τό προσφέρουμε «*κατά πάντα καί διά πάντα*». Γιά ὅλους. Καί αὐτό τό πρόσφορο εὐλογεῖται καί γίνεται ὀλοκληρωτική προσφορά τοῦ Χριστοῦ γιά ὅλο τόν κόσμον.

Καί στήν ἐλεημοσύνη προσφέρουμε σέ συγκεκριμένο τόπο καί σέ συγκεκριμένους ἀνθρώπους. Ἄλλ' ἡ προσφορά αὐτή περισσεύει γιά ὅλους, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος, ὁρατός καί ἀόρατος, εὐχαριστεῖ τό Θεό γιά τήν ἐκούσια προσφορά τοῦ χριστιανοῦ. Τό λειτουργικό αὐτό χαρακτῆρα τῆς ἐλεημοσύνης τονίζει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: «*Ὅτι ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶ προσαναπληροῦσα τά ὑστερήματα τῶν ἁγίων, ἀλλά καί περισσεύουσα διά πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ*» (στ. 12). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Διότι ἡ διακονία στό ἱερό αὐτό ἔργο ὄχι μόνον ἀναπληρώνει τά ὑστερήματα τῶν ἁγίων (τῶν χριστιανῶν), ἀλλά καί ξεχειλίζει μέ πολλές εὐχαριστίες πρός τό Θεό*».

● Ἐπισημασθέν ὁ Θεός θεωρεῖ ὁ Χρυσόστομος τήν πράξι τῆς ἐλεημοσύνης. Ἐτοιμάζεται ὁ χριστιανός στό μυστικό θυσιαστήριο τῆς καρδιάς του. Ἔχει τό στοιχεῖο τοῦ μυστηρίου. Τελεῖται μυστικά, ἔστω κι ἂν κάποτε «*ἡ θυσία ἡ μυστική δορυφορεῖται*» ὄχι μόνο ἀπό ἀγγέλους, ἀλλά καί ἀπό ἀνθρώπους.

● Ἡ λειτουργία γίνεται «*ὑπέρ πάντων*», «*ὑπέρ τοῦ σύμπαντος κόσμου*». Καί ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ προσφορά, πού «*προσαναπληροῖ τά ὑστερήματα τῶν ἁγίων*» (στ. 12), δηλαδή, συμπληρώνει ὑλικές ἐλλείψεις τῶν φτωχῶν ἀδελφῶν, ἀλλά δέν σταματᾷ μέχρις ἐκεῖ. Ἐπεκτείνεται σέ ὅλο τόν κόσμον. Δημόσια ἡ λειτουργία τῆς ἀγάπης, ἀλλά καί μυστική συγχρόνως. Προσωπική, ἀλλά καί παγκόσμια συγχρόνως.

Ἄς δοῦμε τά λόγια τοῦ ἱεροῦ Πατρός: «*Εἰς τά ἅγια τῶν ἁγίων εἰσέρχεται ὁ ἱερεύς. Ἐξεστὶ σοι εἰς τά φρικωδέστερα εἰσελθεῖν θύοντι τίν θυσίαν τῆς ἐλεημοσύνης, ἔνθα μηδεὶς πάρεστιν, ἀλλ' ὁ Πατήρ σου, ὁ βλέπων σε ἐν τῷ κρυπτῷ, ἔνθα μηδεὶς ἄλλος ὄρα. Καί πῶς, φησίν, ἔστι μή ὄραν, δημοσία ἐσῶτος τοῦ θυσιαστηρίου; Τό γάρ θαυμαστόν τοῦτο ἐστίν, ὅτι τότε μὲν ἀμφίθυρα καί παραπετάσματα τίν ἐρημίαν ἐποίει, νῦν δέ ἐξεστὶ δημοσία θύοντι, ὡς ἐν τοῖς ἁγίοις τῶν ἁγίων, καί πολλῶ φρικωδέστερον τοῦτο ποιεῖν. Ὅταν γάρ μή πρός ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ποιῆς, κἄν ἡ οἰκουμένη εἶδεν, οὐδεὶς εἶδεν, ἐπειδὴ σύ οὕτως ἐποίησας*» (Ε.Π.Ε. 19,526). Μετάφρασις: Στά ἅγια τῶν ἁγίων μπαίνει ὁ ἱερεύς. Μπορεῖς καί σύ, κάνοντας τή θυσία τῆς ἐλεημοσύνης, νά μπῆς σέ ἱερώτερο κῶρο, ὅπου δέν ὑπάρχει κανένας, παρά μόνο ὁ Πατέρας Ἐκεῖνος, πού σέ βλέπει κρυφά, ἐκεῖ πού κανένας ἄλλος δέν σέ βλέπει. Μά πῶς εἶναι δυνατόν, λέει, νά μή σέ βλέπῃ κανένας, ἀφοῦ τό θυσιαστήριο, ἡ ἐλεημοσύνη, γίνεται σέ δημόσιο κῶρο; Αὐτό εἶναι τό ἀξιοθαύμαστο, ὅτι τότε ἔκρυβαν τή θέα θύρες καί παραπετάσματα. Τώρα εἶναι δυνατόν νά θυσιάζης δημόσια, ὅπως στά ἅγια τῶν ἁγίων, καί νᾶναι ἡ θυσία σου μυστική. Ὅταν κάποι δέν τό κάνης γιά ἐπίδειξι, κι ἂν σέ βλέπῃ ὅλη ἡ οἰκουμένη, δέν σέ βλέπει κανένας, ἀφοῦ ἐσύ δέν τό ἔκανες γιά νά σέ δοῦν!

● Πάντοτε θά ὑπάρχουν «*ὑστερήματα*». Πάντοτε θά ὑπάρχουν πτωχοί. Τό προκαλεῖ ἡ ἀνθρώπινη πλεονεξία, ἀπληστία, ἀδικία καί σκληροκαρδία.

Δέν θά σταματήσῃ, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία νά ἐπεκτείνῃ τή θεία Λειτουργία καί ἔξω ἀπό τήν εὐχαριστιακή σύναξι, στόν κοινωνικό στίβο. Μέ τήν ἀγάπη τῆς καί τό ὀργανωμένο φιλόνητο

ἔργο της τελειῆ τῆ διακονίας τῆς προσφορᾶς, τῆ λειτουργίας τῆς ἐλεημοσύνης. Μόνο, πού σ' αὐτῆ τῆ λειτουργία τὸ «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τὸ λέει ὁ λαός.

Ἡ «διακονία τῆς λειτουργίας» εἶναι «περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ» (στ. 12). Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων οὐ μόνον πληροῦτε, ἀλλὰ καὶ περισσεύετε, τουτέστι, καὶ πλεόν τῆς χρείας αὐτοῖς παρέχετε. Εἶτα δι' αὐτῶν εὐφημίαν ἀναπέμπετε τῷ Θεῷ· δοξάζουσι γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν» (Ε.Π.Ε. 19,520). Μετάφρασις: Ὅχι μόνον ἱκανοποιεῖτε τὶς ἀνάγκες τῶν ἁγίων, ἀλλὰ τὶς ἱκανοποιεῖτε πλουσιοπάροχα. Τοὺς προσφέρετε περισσότερο ἀπὸ ὅσα χρειάζονται. Ἐπειτα προσφέρετε ὕμνο στὸ Θεό, ἀφοῦ τὸν ὕμνου ἰδίως γιὰ τὴν ὑποταγὴν σας στὴν ὁμολογία τοῦ εὐαγγελίου.

Ἐποταγή στὸ Εὐαγγέλιο (στ. 13)

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ εὐαγγελίου. Εἶναι ἡ δοκιμὴ τῆς πίστεως. Στὸ μοναστήρι περνάει κανεὶς ἀπὸ τὸ στάδιο τοῦ «δοκίμου» καὶ δοκιμάζεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ μπορῆ νὰ ἐνταχθῆ στὸ μοναχικὸ τάγμα. Ἐτσι κάθε χριστιανὸς γίνεται πρῶτα «δοκίμος» τῆς διακονίας.

Δοκιμάζεται ἡ πίστις καὶ ἡ ἀζωσύνη του στὸ ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης. Καὶ τότε καταξιώνεται νὰ ἐνταχθῆ στὸ τάγμα τῶν δικαίων. Θ' ἀκούσουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Κυρίου τὸ «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἰστομασμένη ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Ματθ. κ' 34), ὅσοι φάνηκαν «δοκίμοι» στὴν ἐλεημοσύνη. Τοὺς ἐμφανίστηκε πολλές φορές στὸν ἐπίγειο βίῳ ὁ Χριστός, στὸ πρόσωπο τῶν πονεμένων, γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ. Καὶ στὴ δοκιμασία πῆραν ἄριστα. Γι' αὐτὸ καὶ προβιβάστηκαν στὴν τάξι τῶν ἁγίων.

Αὐτὴ τῆ δοκιμῆ τῆς ἐλεημοσύνης τονίζει καὶ ὁ Παῦλος: «Διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες τὸν Θεόν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπλότῃ τῆς κοινωνίας εἰς αὐτούς καὶ εἰς πάντας» (στ. 13). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνικὴ: «Λόγω τῆς ἐπιτυχίας τῆς διακονίας αὐτῆς δοξάζουμε τὸ Θεό γιὰ τὴν ὑποταγῇ τῆς προαιρέσεώς σας στὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆ γενναϊοδωρία τῆς προσφορᾶς σ' αὐτούς καὶ σ' ὅλους».

● Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἐφαρμογὴ τοῦ εὐαγγελίου. Τὸ ἐφαρμοσμένο εὐαγγέλιον. Τὸ

εὐαγγέλιον συνοψίζεται στὴ λέξι ἀγάπη. «Ὅτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16).

Ἐποταγὴ στὸ εὐαγγέλιον εἶναι ὁμολογία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ μίμψις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἐλεημοσύνη. «Δοξάζοντες τὸν Θεόν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπλότῃ τῆς κοινωνίας εἰς αὐτούς καὶ εἰς πάντας» (στ. 13).

Ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς Παναγιώτης Τρεμπέλας, ἐξηγώντας τὸ χωρίο αὐτὸ τοῦ Παύλου, λέει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἀληθὴς χριστιανισμὸς εἶναι ὑποταγὴ εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Τότε δὲ εἴμεθα πράγματι Χριστιανοί, ὅταν τηρῶμεν ἑαυτούς ὑπὸ τὴν κυριάρχον ἐπίδρασιν τῶν ἀληθειῶν καὶ τῶν νόμων τῶν εὐαγγελίου. Τὴν τοιαύτην δὲ ὑποταγὴν μας εἰς τὸ εὐαγγέλιον ὀφείλομεν ν' ἀποδεικνύωμεν εἰλικρινῆ καὶ πραγματικὴν διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας».

Ταῦτα δὲ ἐπισημαίνει τὴν πίστιν καὶ ὁμολογίαν μας εἰς τὸ εὐαγγέλιον, θὰ γίνονται δὲ ἀφορμὴ δοξολογίας καὶ εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Θεόν. Θὰ συσφίγγονται δὲ καὶ οἱ δεσμοὶ τῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, διότι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων αἱ ἀνάγκαι θεραπεύονται, οὐ μόνον θὰ διατίθενται εὐγνωμότως πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτούς, ἀλλὰ καὶ θὰ δέωνται θερμῶς πρὸς τὸν Θεόν ὑπὲρ τῶν ἀνακουφισάντων αὐτούς» («Ἐπόμνημα εἰς τὴν Β' πρὸς Κορινθίους», σελ. 514).

● Ἐποταγὴ στὸ θέλημα τοῦ εὐαγγελίου σημαίνει γενναϊοδωρία στὴν προσφορὰ. Ἡ δὲ προσφορὰ δὲν περιορίζεται μόνον στοὺς χριστιανούς ἀδελφούς, ἀλλὰ «καὶ εἰς πάντας». Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Χαίρουσι μὲν, ὅτι τὰ ὑστερήματα αὐτῶν ἀναπληροῦτε, καὶ τὴν πτωχείαν αὐτῶν παραμυθεῖσθε· πολλῶν δὲ πλεόν, ὅτι οὕτως ὑποταγμένοι ἐστέ τῷ εὐαγγελίῳ, οὗ σημεῖον τοῦτο ἐστὶ, τὸ οὕτω δαψιλῶς εἰσφέρειν» (Ε.Π.Ε. 19, 520). Μετάφρασις: Χαίρουσι, πού ἱκανοποιεῖτε τὶς ἀνάγκες τοὺς καὶ ἀνακουφίζετε τὴ φτώχεια τοὺς. Πολύ ὅμως περισσότερο, διότι πιστεύατε καὶ ἐκτελεῖτε τὶς ἐντολές τοῦ εὐαγγελίου. Καὶ ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι, ὅτι ἐλεεῖτε μὲ τόση ἀπλοχεριά.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ γύμνια μέσα στους Ναούς!

Καί πάλι γιά τή γύμνια τοῦ καλοκαιριοῦ. Τό σκανδαλώδες φαινόμενο ἔχει παραγίνει. Ὁ ἱ. Ναός, ὡς τόπος προσευχῆς καί λατρείας, δέν πρέπει νά παραμείνη ἄβατος στή γυμνότητα;

- Γιατί προσέρχονται οἱ γυναῖκες στο Ναό; Γιά νά ἐπιδειχτοῦν; Εἶναι «πασαρέλα» μόδας ὁ Ναός τοῦ Θεοῦ, καί θέλουν νά ἐπιδείξουν τά κοσμήματά τους καί τά φτιασιδία τους;

- Γιατί προσέρχονται στόν ἱερό χῶρο οἱ γυναῖκες; Γιά νά προσευχηθοῦν ἢ γιά νά σαγηνέψουν, ὅσο γίνεται περισσότερο, ἀντρικά βλέμματα;

Φρικτότερο τό ἐρώτημα, ὅταν πρόκειται γιά τά μυστήρια τοῦ Γάμου καί τῆς Βαπτίσεως. Ἐκεῖ φτάνει στό ζηνίθ ἢ σατανική ὄντως μανία τῶν γυναικῶν γιά... γυμνισμό!

- Ἡ νύφη δέν συμβουλευέται τόν νόμο τοῦ Θεοῦ οὔτε σέβεται ὑποδείξεις σοβαρῶν συγγενῶν. Προσέρχεται στο Ναό, μέ πομπή, ξεγυμνωμένη «ἔμπροσθεν» καί «ὀπισθεν».

Θέλει νά βεβηλώσῃ τόν ἱερό χῶρο. Νά προκαλέσῃ μέ τά... γυμνά της «κάλλη»! Μετατρέπει, δηλαδή, τό Ναό σέ... πορνεῖο! Δέν εἶναι δική μας ἡ ἐκτίμησις καί ἡ λέξις. Εἶναι τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Στό κείμενο, πού παραθέτουμε, μιλάει ὁ ἱερός Πατήρ αὐστηρά γιά τούς ἄντρες, πού ἐπιζητοῦν καί μέσα στο Ναό πορνικά θεάματα:

«*Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; Κάλλη γυναικῶν περιεργάζῃ καί οὐ φρίττεις οὕτως ἐνυβρίζων εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ; Πορνεῖον εἶναι σοι δοκεῖ ἡ ἐκκλησία καί τῆς ἀγορᾶς ἀτιμότερα; Ἐν ἀγορᾷ μέν*

γάρ δέδοικας καί αἰσχύνῃ φανῆναι γυναῖκα περιεργαζόμενος, ἐν δέ τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ διαλεγόμενου σοι καί ἀπειλοῦντος ὑπέρ τούτων, πορνεῦεις καί μοιχεύεις κατ' αὐτόν τόν καιρόν;» (Ε.Π.Ε. 11,800).

Μετάφρασις:

Τί κάνεις, ἄνθρωπε; Περιεργάζεσαι τά κάλλη τῶν γυναικῶν καί δέν φρίττεις πού προβαίνεις σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τίς ἀμαρτίες μέσα στο ναό; Γιά πορνεῖο τήν πέρασες τήν ἐκκλησία καί ἀτιμότερη ἀπό τήν ἀγορά; Ἐξω μέν στο δρόμο φοβᾶσαι καί ντρέπεσαι νά περιεργάζεσαι μία γυναῖκα, ἐνῶ στο ναό τοῦ Θεοῦ, τήν ὦρα μάλιστα πού σοῦ μιλάει ὁ Θεός καί σέ ἀπειλεῖ, πορνεῦεις καί μοιχεύεις;

- Στήν περίπτωσι Γάμων καί Βαπτίσεων συνένοχοι εἶναι καί οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ.

- Ὁ ἐπίσκοπος ἄς ὀπλίσῃ τούς πρεσβυτέρους τῆς περιφέρειας του μέ θάρρος, ὥστε νά ὑπερασπίζωνται τήν ἱερότητα τοῦ χώρου τῆς λατρείας, χωρίς τό φόβο, ὅτι κάποιος θά τούς καταγγεῖλῃ στή... Μητρόπολι, ἐπειδή ἀπαγόρευσαν τήν εἴσοδο στο Ναό ἀσέμνων καί ἀναιδῶν γυναικῶν!

Ἡ προστυχιά «στεφανωμένη» παρελαύνει

Εταν οἱ παρελάσεις γιά ἔθνικες ἐπετεῖους ὄχι μόνο ἀτονοῦν, ἀλλά καί χλευάζονται, οἱ παρελάσεις ἐκφύλων, διεστραμμένων, ἀνωμάτων καί χυδαίων δίνουν καί παίρνουν. Καί ὀργανώνονται ἐπίσημα.

- Ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων, πού στίς πρόσφατες ἐκλογές, ἐπανεξελέγη, ὁ κ. Καμίνης ὠργάνωσε παρέλασι τῶν ἀνωμάτων τῶν Ἀθηνῶν, καί ὄχι μόνο. Κλή-

θηκαν «Γκέι, Λεσβίες, Ἀμφί καί Τράνς» νά δώσουν τό παρόν σέ παρέλασι στήν πλ. Κλαυθμώνος.

- Ἡ παρέλασις ἔγινε τό Σάββατο, 14 Ἰουνίου. Ὅντως **πλατεία Κλαυθμώνος**, γιά κλάματα! Μιά πλατεία ἱστορική παραδόθηκε στους **ὁμοφυλόφιλους** γιά νά διακηρύξουν τή διαστροφή τους.

- Ἡ σχετική ἀφίσσα, πού κυκλοφόρησε, παριστάνει ἓνα ζευγάρι μέ φύλλο συκῆς μόνο. Τό ἓνα πρόσωπο παριστάνει τόν Ἀδάμ καί τό ἄλλο παριστάνει ὄχι τήν Εὐά, ἀλλά... ἄλλον ἓνα Ἀδάμ! Καί ἀνάμεσά τους τό πιό φρικτό: Ἕνα παιδί, πού προφανῶς εἶναι δυνατόν, κατά τούς ὁμοφυλόφιλους, νά ἔχη ὄχι πατέρα καί μητέρα, ἀλλά **πατέρα καί... πατέρα ἢ μητέρα καί... μητέρα!**

- Τά **σκουπίδια** στό Δῆμο τῆς Ἀθήνας τά ὀσφραίνονται ὡς... λουλούδια; Καί γιά μέν τά σκουπίδια, πού πολλές φορές σχηματίζουν βουνά τεράστια, τελικά ξεσηκώνεται ὁ κόσμος καί κάποια λύσις βρῖσκεται πρὸς ἀποφυγὴν μολυσματικῶν ἀσθενειῶν, ἰδίως τώρα τό καλοκαίρι.

Γιά τά σκουπίδια τῆς ἀνηθικότητας, τούς ἔκφυλους τύπους, πού καμαρώνουν τήν ξεδιαντροπιά καί τό **ἀντιφυσιολογικό** τους σουλούπι, κανεὶς δέν ξεσηκώνεται.

- Ἡ διαστροφή τῆς ὁμοφυλοφιλίας, μέχρι πρὶν ἀπό λίγο καιρό, ἀντιμετωπιζόταν **ὡς ἀσθένεια**. Ποτέ δέν εἶχε νομιμοποιηθῆ ὡς ἐλεύθερος τρόπος ζωῆς, καί μάλιστα ὡς βραβευμένη τάχα ἰσότητά δικαιωμάτων. Μέ ἓνα καί μόνο νόμο στήν Ἀμερικὴ ἀναγνωρίστηκαν οἱ **ἀφύσικοι** καί ἀρρωστημένοι τύποι ὡς... κανονικοί! Καί ἔκτοτε ἀποθρασύνθηκαν.

- Τουλάχιστον στήν **Κύπρο**, ὅπου κι ἐκεῖ τόλμησαν στίς 31 Μαΐου νά κάνουν παρέλασι, τό πρῶτο «gay pride», βρέθηκαν Χριστιανοὶ Ἕλληνες, μέλη τοῦ «*Παγκυπρίου Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ Κινήματος*» καί διαμαρτυρήθηκαν. Στήν Ἀθήνα ἢ παρέλασις τους στήν πλ. Κλαυθμώνος ἔγινε... ἀνενόηλητα!

- Τόσο, λοιπόν, πωρωθήκαμε;

- Τόσο ἀπωλέσαμε τό αἰσθητήριο τοῦ **φυσιολογικοῦ** καί ἀνεχόμεστε νά κολυμ-

πᾶμε ὅλοι μας σέ κόλασι βρωμερῶν παρά φύσιν πράξεων;

- Τόσο ἀμελητέο θεωρεῖ τό θέμα ἡ **Διοικοῦσα Ἐκκλησία**; Θά φτάσουμε στό σημεῖο, τὰ παιδιά μας νά διδάσκονται, ὕστερα ἀπό ἀπαιτήσι τῆς Ε.Ε., ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννιέται... **ἄφυλος** καί μόνος του διαλέγει τό φύλο του! Αὐτό εἶναι ἄλλωστε καί τό μήνυμα τῶν παρελάσεων τῶν διαστραμμένων τύπων: «*Μήνυμα κατά τῆς ὁμοφοβίας καί τῶν διακρίσεων*»!

- Ἡ ἐφημερίδα «*Τά Νέα*» τήν ἐπομένη τῆς «*Γιουροβίζιον*», πού κέρδισε ἓνας τράνς, δημοσίευσε ἄρθρο, μέ τίτλο: «*Σέ εὐχαριστοῦμε, Κοντσιτά! Μᾶς ἔκανες ἐλεύθερος*»!!!

- Ὁ Χριστιανισμός μᾶς παίρνει ἀπό τό **κατά φύσιν** νά μᾶς ἀνεβάση στό **ὑπέρ φύσιν**. Καί μεῖς ἀνεχόμεστε καί στους κόλπους μας «*ἄντρες*», πού δέν εἶναι ἄντρες, πού ἀνήκουν στό «*τρίτο*» φύλο!

- Ὁ Κύριος νά μᾶς γίνῃ ἴλεως! Σέ **Ἀρχιεπισκοπική ἐκλογή** τοῦ 1962 οἱ χριστιανικές δυνάμεις κυκλοφόρησαν φυλλάδιο, μέ τίτλο: «*Ζητοῦμεν ἄνδρα*»!

- Ἄν δέν ὑψώσουμε φωνή σθένους καί τείχος ἀπαγορευτικό, κίνδυνος ὑπάρχει νά γίνῃ **παρέλασις «τοιούτων»** καί σέ ἀνωτάτους θρόνους. Κύριε, σῶσε μας!

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

*Άλλος βουλευτής για ύπουργείο;

Ξιοπρόσεκτα όσα ο πρωθυπουργός κ. Αντώνιος Σαμαράς ανακοίνωσε στις τριάντα προτάσεις για την **ἀναθεώρησι** του Έλληνικού Συντάγματος. Ἐνάμεσα σ' αὐτές ὑπάρχει καί ἡ ἐξῆς: «*Ἀσυμβίβαστο τοῦ ἀξιώματος τοῦ ὑπουργοῦ μέ ἐκεῖνο τοῦ βουλευτῆ, ὥστε νά πάψει ἡ Βουλὴ νά εἶναι προθάλαμος ὑποψηφίων ὑπουργῶν καί νά γίνῃ συνέλευση ἐκπροσώπων τοῦ λαοῦ*».

• Καλή πρόταση, πού μπορούσε καί χωρίς ἀναθεώρησι τοῦ Συντάγματος νά ὑλοποιηθῆ στόν πρόσφατο κυβερνητικό **ἀνασχηματισμό**. Βέβαια μέ ἀναθεώρησι τοῦ Συντάγματος θά εἶναι ὑποχρεωτική ἡ ἐπιλογή ἐξωκοινοβουλευτικῶν προσώπων γιά τή θέσι τοῦ ὑπουργοῦ. Καί τώρα ὅμως εἶχε ὁ ἀξιότιμος κ. πρωθυπουργός δυνατότητα νά ἀποδείξῃ τή βούλησί του.

• Ἐρωτᾶται: Γιατί στό νέο σχῆμα τῆς Κυβερνήσεως ἀπό τά 46 μέλη τῆς ὑπάρχουν **42 βουλευτές**; Σωστά ἐγράφη: «*Οἱ παλιοί ἰδίως βουλευτές περίμεναν στό τηλέφωνο*», βέβαιοι οἱ περισσότεροι, ὅτι ἐπὶ τέλους ἦρθε ἡ σειρά τους νά ὑπουργοποιηθοῦν! Μέ εὐλικρίνεια τό εἶπε ἕνας νέος ὑπουργός: «*Εἶμαι δεκαοκτώ χρόνια στή Βουλὴ καί σίγουρα ὁ ὑπουργικός θῶκος κάποια στιγμή θά ἐρχόταν καί γιά μένα...*»!

• Ἄν πρόκηται κατά τούς ἀνασχηματισμούς τό μόνο κριτήριο νά εἶναι οἱ **κομματικές ἰσορροπίες** καί ὄχι οἱ ἐπιστημονικές καί τεχνολογικές ἱκανότητες τῶν προσώπων, τότε ἔχουμε ἀνασχηματισμούς **σκοπιμοτήτων**, γιά νά μὴ διαμαρτύρεται ἡ ἄλφα ἐκλογική περιφέρεια ἢ γιά νά μὴ κακοκαρδίσομε περιφέρειες, πού περισσότερο μᾶς ψηφίζουν!

• Ὅλοι γνωρίζουν καί ἀναγνωρίζουν τή δυσκολία, πού ἔχει ὁ πρωθυπουργός νά διατηρήσῃ τή **«δεδηλωμένη»** καί νά ὀδηγήσῃ τό ἔθνος σέ **ὑπέρβασι τῆς κρίσεως**. Ἄλλά καί ὄλοι δέν μποροῦν νά καταλάβουν γιατί ὄλο καί αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπὸ 42 πού ἦσαν ἔγιναν **46**. Τί χρειάζονται τόσοι ὑ-

πουργοί, τόσο ἀναπληρωτές ὑπουργοί, τόσοι ὑφυπουργοί; Ἄλλα κράτη, μέ ἰσάριθμο μέ τόν δικό μας πληθυσμό, ἔχουν 150 βουλευτές καί 20 ὑπουργούς.

• Ἐμεῖς γιατί; Εἴμαστε τόσο πλούσιοι, νά πληρώνουμε **μέ τεράστιους μισθούς 300 βουλευτές**, μέ ὄλες τίς... συνοδείες τους; Μᾶς περισσεύουν χρήματα γιά **46 ὑπουργο-υφυπουργοί**; Καθένας τους θέλει πολυτελές γραφεῖο, πολυτελέστατα αὐτοκίνητα, συνοδείες, συμβούλους, κ.λπ.!

• Γιατί; Τί παραπάνω θά προσφέρῃ ὁ ὑφυπουργός ὡς βοηθός τοῦ ὑπουργοῦ ἀπὸ τόν ἀρμόδιο **διευθυντή** τοῦ ὑπουργείου, πού οὕτως ἢ ἄλλως καί τά πράγματα καλύτερα γνωρίζει καί μισθὸ ελάχιστο (ἐν συγκρίσει μέ τόν ὑφυπουργό) παίρνει;

*Ὅχι σχίσμα!

Μέ ἀφορμὴ συναντήσεις καί **συμπροσευχές** τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου καί τοῦ Πάπα Φραγκίσκου, τόσο στά Ἱεροσόλυμα, ὅσο καί στή Ρώμη, γράφτηκαν πολλά. Καί φυσικά ὅσο ἐπισημαίνουν, ὅτι οἱ **ἱ. Κανονικές** ἀπαγορεύουν συμπροσευχές μέ αἰρετικούς, ἔχουν δίκιο. Καί ὅσοι κάκισαν τίς συναντήσεις, τό ἔπραξαν ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία.

• Ἄλλὰ μέχρι ἐκεῖ. Τό νά γίνεται μία ἀντικανονικὴ ἐνέργεια ἀφορμὴ γιά **σχισματικές ἐνέργειες**, εἶναι ἐπιτυχία τοῦ Διαβόλου. Τίποτε ἄλλο δέν τόν χαροποιεῖ, ὅσο τό σχίσμα στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, γιά νά προλάβῃ ζηλωτικές τάσεις, σημειώνει: «*Εἰ καί ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία, οὐ τοσοῦτον κατόρθωμα ἀπὸ τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν, ὅσον ἐγκλημα ἀπὸ τῆς διαίρεσεως καί τοῦ σχίσματος τούτου*» (Ε.Π.Ε. 34, 188). Μετά φρασις: Καί ἂν ἀκόμα σέ κάποιο θέμα θά ἔκανε λάθος ἡ Ἐκκλησία, δέν μπορεῖ νά συγκριθῇ ὁ ἀγώνας γιά τὴν ἀκρίβεια γύρω ἀπὸ ἡμερομηνίες, μέ τό ἐγκλημα, πού λέγεται διαίρεσις καί σχίσμα στήν Ἐκκλησία.

• Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Γόρτυνος

καί Μεγαλοπόλεως π. Τερεμίας, σέ γραπτό του κήρυγμα πρὸς τὸ ποίμνιό του, σημειώνει μεταξύ ἄλλων καί τὰ ἑξῆς:

«Γιὰ νὰ σωθοῦμε πρέπει νὰ ἀνῆκουμε στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Ἐξω ἀπὸ αὐτὴν δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Στὴν Ἐκκλησία ὅμως ὑπάρχει ἐνότητα. Εἶναι Μία καί γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ τῆς ἐνότητα. Ἡ Ἐνότητα αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζεται ὡς ἑξῆς: Οἱ ἱερεῖς μνημονεύουν τὸν Ἐπίσκοπο. Τὸ ἀκοῦτε αὐτὸ κάθε φορά ἀπὸ τὸν ἱερέα σέ κάθε ἱερὴ Ἀκολουθία, καί πρό παντός τὸ ἀκοῦτε στὴ θεία Λειτουργία, ὅταν ὁ ἱερέας λέη: «Ἐν πρώτοις μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τάδε)».

Ὁ ἐπίσκοπος μνημονεύει τὴν Ἱερά Σύνοδο. Ἡ δὲ Σύνοδος μνημονεύει τοὺς Ἀρχιεπισκόπους, ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα. Μέ τὴ μνημόνευσι ὑπάρχει ἐνότητα στὴν Ἐκκλησία. Γιὰ νὰ ἀνήκετε στὴν Ἐκκλησία, πρέπει νὰ μνημονεύετε κάποιον Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος ὅμως πρέπει νὰ εἶναι ἐνωμένος μέ ὅλο τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας...

Ἀπαντώντας, λοιπόν, μέ τὸ κήρυμά μου αὐτὸ στοὺς ἀποστολεῖς ἐπιστολῶν καί μνηυμάτων πρὸς ἐμένα καί πρὸς ἄλλους ἱεράρχες, νὰ προχωρήσουμε σέ «ἀποτελίχισή», τοὺς λέγω, ὅτι δέν εἶμαι σὺμφωνος, ἀλλὰ θά εἶμαι καί πολέμιος...

Χριστιανοί μου, προσοχή! Θά εἶμαστε ἐνωμένοι μέ τὴν Ἑλλαδικὴ μας Ἐκκλησία, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶναι ἐνωμένη μέ ὅλες τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἔτσι θά ἀνῆκουμε στὴν καθόλου Ἐκκλησία.

Ὅ,τι κάνουμε, θά τὸ κάνουμε μέσα στὴν Ἐκκλησία καί γιὰ τὴ δόξα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν βλέπουμε παραβάσεις ἱερῶν Κανόνων μας (γιὰ παράδειγμα, συμπεροσυχές μέ τοὺς Παπικούς), δέν θά σιωπάμε, ἀλλὰ θά διαμαρτυρούμαστε...

Ἀκόμα προσοχή καί στό ἄλλο: Τοὺς ἀγῶνες μας γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη νὰ τοὺς κάνουμε μέ ταπείνωση, μέ φόβο Θεοῦ καί μέ ἀγάπη καί πρὸς αὐτοὺς τοὺς αἵρετικούς ἀκόμη (καί Παπικούς), γιὰ τοὺς ὁποῖους ἐπιθυμοῦμε τὴν ἐπιστροφή

τους ἀπὸ τὴν πλάνη καί γι' αὐτὸ κάνουμε τοὺς διαλόγους μαζί τους».

● Ἀπαιτεῖται προσοχή ἀπὸ τοὺς ἡγέτες Ἐκκλησιῶν, γιατί ἔχουμε ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι **εὐαισθησία**. Ἄλλ' εὐαισθησία ἔχουμε καί στὴν **ἐνότητα** τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀσυγχώρητος ὁποῖος ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἔτσι δέν λείει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος;

«Τὸ μέν τῶδε ἢ τῶδε χρόνῳ νηστεῦσαι οὐκ ἔγκλημα, τὸ δὲ σχίσαι Ἐκκλησίαν καί φιλονικῶς διατεθῆναι καί διχοστασίας ἐμποιεῖν καί τῆς συνόδου διηλεκῶς ἑαυτὸν ἀποστρεῖν, ἀσύγγνωστον καί κατηγορίας ἄξιον, καί πολλὴν ἔχει τὴν τιμωρίαν» (Ε.Π.Ε. 34,190). Μετὰ φρασις: Τὸ νὰ διαφωνοῦμε στό χρόνο τῆς νηστείας καί νὰ λέμε, τώρα ἢ ὕστερα νηστεύουμε, δέν εἶναι ἔγκλημα. Τὸ νὰ προκαλέσουμε ὅμως σχίσμα στὴν Ἐκκλησία καί νὰ ἔχουμε διάθεσι φιλονικίας καί νὰ προκαλοῦμε διχοστασίες καί νὰ ἀποκόπουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπὸ τὴν σύνοδο, εἶναι καί ἀσυγχώρητο καί ἄξιο κατηγορίας, καί ἐπιφέρει μεγάλη τιμωρία.

«Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καί γιὰ τὸ ἔτος 2014.

● Στὸ λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στὸ λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι:

«**Βαπτιστής**», Χριστοζοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

● Τοῦ ἔξωτεροῦ τοῦ ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημειώσεις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν ποσόν διὰ τῆς **ALPHA BANK** ἀπὸ τὸ ἔξωτερο (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιὰ συνδρομὴ, εἴτε ὡς εἰσφορά, νὰ ζητοῦν ἔκδοσις τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σὲ διαταγὴ **ΙΟΑΝΝΙΝΣ ΒΑΠΤΙΣΤΙΣ** καί σὲ εὐρώ (**EUR**) (ὄχι προσωπικῆς ἐπιταγῆς καί σὲ ἄλλο νόμισμα ἐκτός εὐρώ).